

UPPVIDINGE FÅGELKLUBB

informerar

Ansvarig utgivare och redaktör: Rolf Lilja

Hemsida: www.uppvidingefagel.se

E-post: uppvidingefagel@gmail.com

Klubbtidningen utkommer med två nummer per år. Den finns även att läsa på hemsidan under fliken Arkivet - Klubbtidningen

Hösten 2022

Bidrag till tidningen skickas per E-post eller brev till Rolf Lilja, Sjösåsvägen 16, 363 41 BRAÅS

Nästa nummer kommer ut våren 2023

Död & levande

Några år tillbaka avverkades skogen uppe på Blåberget i Hörda. Som ett vagt minne om vad som en gång varit skonades en ensam torraka. Nu reser sig det döda trädet från kullens topp likt masten på en spökrigg med korpen som skeppsgast, svart och grov som de sista kvardröjande flagorna från en råkall oktober natt.

Några gånger har jag vandrat upp till toppen för att kika efter sträckande fåglar: Flockar av gäss som använder Mörrumsån som flyttstråk och når mitt synfält i jämnhöjd med Nykullatornet eller Skavenäsasjön för att därefter följa vattensystemet mot söder. Vråkar, tranor och skarv håller sig till ungefär samma rutt och pumpar på i rätt hyggliga siffror ifall väder och vind kuggar rätt. Även trastar och småfåglar faller in i nämnda linje där

Helgasjöns öppna ytor tar vid bortom Åby och Växjö fyller ut horisontranden genom uppstickande Ikonhus, domkyrkospiror och vattentorn i Teleborg.

Större hackspett
Foto: Thomas Hultquist

Torrakan, däremot, höll sig för mina ögon snudd på osynlig genom sin grå livlöshet. Ibland har en större hackspetts försynta knackande gjort det döda trädet påmint. Någon gång har det fått min uppmärksamhet genom dubbeltrastar som på dubbeltrastars vis sträckt orolig hals från dess spira. Men så mycket mer är det inte. Förr än just den här hösten.

Möjligen började det med korparna som av någon anledning tröttnade på grannskapets radiomast och istället bytte till en mer naturlig utsiktspunkt. Tidiga morgnar kunde jag se dem från trädgården i Hörda, hur de satt tätt längs stammen på varsin torr kvist. Fram på eftermiddagen övertog samma position av ormvråk eller ringduva. Vid ett tillfälle satt där en ung sparvhök med sina falska ryggögon vända mot mig.

Torrakan var därmed även upptäckt för mina ögon. Ja, mer än så, att från kökstrappan spana efter befjädrade toppklumpar blev en lika given del av morgonritualen som Dagens Ekos sjudning följt av hundpromenad.

Under september växte också listan av besökare: Trädpiplärka, taltrast, nötskrika och gulsparv följdes av tornfalk och ytterligare sparvhökar. Blå kärrhökshannen, som gungade sig igenom måndagen den 13:e september, fortsatte däremot lugnt och väl avvägt förbi både kullen och det döda trädet. Men exakt lika många dagar senare, tretton alltså, uppfattade jag en sittande silhuett som kändes kittlande obekant jämfört med torrakans normala gäster. Genom tubkikarens okular strömmade den kompakta kraften från en honfärgad stenfalk; tjocka bröststreck, näpet ansikte, öga som utstrålade attityd. Följande morgon fylldes profilen i trädets topp av ännu mer volym. Sträng och skifferfärgad satt den gamla pilgrimsfalken på sin nyfunna utsiktspunkt och betraktade duvflockarna som om vartannat lyfte och landade i

Stenfalk
Foto: Ola Bondesson

grannskapets boklundar. Trots flygande hastighetsrekord som eget varumärke, hade falken ingen brådska. I drygt en halvtimme behöll fågeln sin rakryggade position innan den lyfte och försvann mot öster.

På sätt och vis inträffade ändå Blåbergsträdets absoluta klimax under oktober och åtskilliga tornfalkar och sparvhökar senare.

För egen del håller jag duvhök högt. Ingen annan rovfågel är *så mycket* rovfågel, så mycket hastigt uppdykande och försvinnande; ett naturens väsen i råbarkad sluggerkropp. Oftast brukar våra möten stanna vid några blixtrande sekunder. Nu satt duvhöken här i samma lugna ro som pilgrimsfalken, lätt kutryggig, myndigt betraktande omgivningen med sitt lysande eldöga. Högtidsstunden varade i drygt en timme. Först då kastade den ut sig från sin utpost, föll tillbaka till sitt naturliga jag och slukades på några tiondelar av tomma intet.

När detta skrivs närmar sig slutet av oktober och korparna är tillbaka.

Runt hörnet väntar vintern med sina hot och löften. Kanske kommer varfågeln hit. Möjligen också kungsörn eller hökuggla. Trädet på Blåberget väntar i alla fall på dem. Dött men ändå synnerligen levande.

/Mikael Persson

Kungsörn 2022

Tre timmar. Så länge har jag stått på samma fläck utan resultat. Vädret är perfekt. Välvillig sol. Fyra minusgrader. Krispigt blå februarihimmel och frisk nordan som får korparna att ge sig ut på virvlande parflykt och rulla runt i luften. Örnarna borde också vara där, högt uppe någonstans i rymden. Så sent som två helger tillbaka var paret synligt över boet. Två somrar tillbaka producerade de dessutom en flygg unge som högljutt tiggde efter mat ungefär samtidigt som blåbären blev sötsaftigt ätmogna.

Golden eagle. Aquila chrysaetos.

Den gyllene örnen. Namnen signalerar tydligt att det här inte är vilken fågel som helst. För aztekerna symboliserade den solguden. På andra håll i världen har kungsörn stått för mod och stryka. Oavsett mytologi eller despoters högtravande trams är denna varelse verkligen extraordinär. Gyllene hjässa. Drygt två meters vingspann. Rejäl kroknäbb och massiva klor. En fågel som trots uppseendeväckande storlek och utseende även bemästrar den svåraste av alla konster: Att hålla sig osynlig.

Under långa tider trängde jakt och förföljelse tillbaka kungsörnen till platser med få eller inga människor. Längre var rovfågeln synonym med norrländska vidder och vildmark. Fridlysningen 1924 blev en välkommen respit. Under fortsättningen av

1900-talet öppnade ökad miljömedvetenhet och mildare inställning till rovdjur upp för trevande spridning. Gamla häckområden som stått tomma återkoloniserades. Successivt drog sig även den rörelsen åt söder. Själv minns jag den förvåning som uppstod när Skåne 1989 fick sitt första häckande par i välbesökta Fyledalen. Vid den tidpunkten lät händelsen ungefär lika osannolik som vild myskoxe vid Vättern. Men kungsörnen var även här, i södern, och på Gotland, långt ute i Östersjön, växte beståndet raskt från 1970-talets cirka 10 par till dagens upp emot 60 revir och det kanske tätaste beståndet i världen.

I samband med den överraskande etableringen i Skåne väcktes även förhoppningar om en fortsättning i Småland. Vår mosaik av tall, myr och förhållandevis glesbefolkade ytor borde passa arten bra. Samtidigt står nämnda väv även för flera utmaningar. Få besökande fågelskådares registrerande ögon. Stora barrträdslunkande ytor. I många fall också avsaknad eller brist på utsiktspunkter.

Kanske var det just därför som Smålands första konstaterade kungsörnsäckning dröjde tills 2001 då en förnygring genomfördes i Jönköpings län. Drygt ett årtionde senare upptäcktes ett aktivt bo i Kronobergs län. Tyvärr dog parets enda unge före flygg ålder, troligtvis till följd av födobrist. I mångt och mycket signalerade ändå händelsen starten på en

etablering av kungsörn i vårt län. Under det senaste årtiondet har flera revir etablerats i bland annat Uppvidinge och Ljungby kommuner och totalt drygt tiotalet örnungar har kommit på vingarna.

Tillbaka till min observationspunkt, till tiden av istäckta vattenpölar och vinterrusen mark, till timmar av spanande mot en rymdblå, men tom himmel.

Sedan 2013 har *Kronobergs Ornitologiska Förening* (idag Smof) inventerat kungsörn på uppdrag av Länsstyrelsen Kronoberg. Från första februari till sista mars genomförs bevakande fyratimmarspass i kända revir eller på platser där det kan misstänkas finnas kungsörn. Målet är att se spelflygande fåglar eller örnar som uppträder i parflykt; två indicier som verifierar aktivt revir.

Vissa dagar känns passen ändlöst dryga. Någon tofsmes, enstaka kluckande från korp. Kaffetermos som står för tröst. Idag är det inte riktigt så. Högst upp i en torraka sitter varfågeln som ett vitt stoppljus. Längre bort hörs talltita och grönsiska medan spillkråkans skarpa trumvirvel sakta dör ut i fjärran. Ändå är det korparnas framfart i luften som ger mest hopp. Kungsörnspariet borde vara uppe och spelflyga nu. Både tiden på året och väderleken är den rätta. Dessutom ligger deras rede bara dryga kilometern bort från punkten där jag befinner mig.

Kungsörn
Foto: Thomas Hultquist

Genom åren har vi hittat flera kungsörnsbon. Förvånande kan jag tycka, med tanke på hur lite rovfågelsbon jag i övrigt sprungit på under mina fem decennier som skådare. Men det systematiska letandet har gett resultat. Rörelsemönster och uppträdande som efter dagar, veckor, månader, ibland år lett pusslande i rätt riktning. Upptäckten av punkter favoriserade av spelflygande fåglar. Vandrande högsommarbesök i gryningen då örnungar börjar tigga efter mat inför den begynnande dagen. Till slut inringat bo.

2021 innebar i och för sig i vissa avseenden ett hack i kurvan. Vad vi vet kom inga ungar på vingarna i Kronobergs län. Så sker emellanåt. Pauser som inträffar efter flera år av lyckade föryngringar. Däremot innebar fjorårets sex revir i Kronoberg ett nytt, prydligt rekord och förhoppningar om en fortsatt gynnsam framtid där förekomsten går från punktvis till sammanhängande utbredningsområde.

Vinden har svängt mot västligt. Just när jag bestämt mig för att det inte

kommer att hända något, händer det. Ibland går det fort. Oönskat fort ifall flera händelselösa timmar på rad till slut trubbat av uppmärksamheten och det konstanta svepandet med handkikaren på jakt efter rörelser blivit just lite för mycket automatiskt svepande. Jag har just hållt upp mitt kaffe då något fastnar i ögonvrån. Korp igen? Kungsörnsparret är plötsligt inte bara uppe på vingarna, utan äger luften. Förklaringen till manövern kommer lika omgående. En ung kungsörn närmar sig boet. Bataljen blir stundtals våldsam. Genom ungdomligt oförstånd, får man anta, verkar ynglingen ha svårt att läsa av det adulta parets signaler. Inledningsvis tycks den mest överraskat förtjust över sällskapet och möjligheter till lek. Men i takt med att de båda gamla örnarna närgånget driver den oinbjudna gästen mellan sig ändras tonläget. I ett försök att freda sig lägger sig den yngre örnen upp och ner i luften och riktar klorna mot angriparna. Efterföljande reträtt blir snabb. Hade det varit en hund, hade den haft svansen mellan bena.

De gamla örnarna tycks nöjda med utgången. Parflykt upprepas i repetitiva cirklar över boträdet. Lugnet blir emellertid kortvarigt. Tilltagande vind får fler rovfåglar på vingarna. Två yngre havsörnar hinner precis in i mitt synfält samtidigt som kungsörnarna reagerar. Den fågel som känns aningen större än sin partner, och som jag därför fått för mig är honan,

tar höjd och störtdyker mot en av inkräktarna. Även havsörnarna får omilt klart för sig att de inte är välkomna just här, och drar sig snabbt vidare mot nordöst.

Drygt en månad senare. Ett av fjolårets nyupptäckta revir. Nu mer vår i luften. Årets första sånglärkor lockande på hög höjd. Dryga dussinet tofsvipor under tveksam flyttning som velar fram och tillbaka mellan söder och fortsatt färd mot norr, innan fåglarna till slut bestämmer sig och försvinner mot det sistnämnda. Över allt ljud. Avlägset orrkutter, trumpetande trana och sångsvan, korsnabbs kypp-kypp och joddlande trädlärka.

Ändå dröjer det åter nästan tre timmar av väntan innan det förväntade huvudnumret gör entré. Pricken i norr kommer successivt närmre. Avståndet är svårt, vinkeln besvärande, rakt framifrån i målmedvetet glid. Avfärdar den till en början som ormvråk innan sinnet successivt, i takt med att fågeln närmar sig, transformerar prickens till något annat och avsevärt större än vråk. Då hjässan lyser i 24 karat är saken klar.

Kungsörnen är nu kanske kilometern bort. Korpparet som anslutit från öster angrips resolut. Ifall det är på lek eller allvar är oklart. När örnen sjasat bort sitt svarta följe börjar den i alla fall spelflyga. Hastig stigning följs av kamikaze-fallande dyk. Allt upprepas

i djupa bågar. Jag släpper kort tubkikaren och börjar spana av himlen i lite vidare vinklar. Och där är den, kungsörn nummer två. Jämnstecknat brun som sin partner, men med distinkta, ljus gulbruna "hängslen" på ovansidan. Större storlek föreslår entydigt hona. Båda fåglarna finns nu i samma kikarfält och börjar spelflyga tillsammans i berg-och-dal-banebågar. Någon minut senare tonar uppvisningen ut i lugnt patrullerande parflykt. Vid det laget har korparna försvunnit långt utom synhåll och rymden ägs av kungsörnarna i ensamt majestät.

Resultat av Smofs spelflygsinventering av kungsörn 2022

Uppvidinge: 5 revir

Växjö: 1 revir.

Ljungby: 1 revir.

/Mikael Persson

Historien om en duva

*"Åh, den lilla vita duvan var utan
hem för en lång, lång tid
Följde alla vindar som sjöng om frihet
och om en evig fred"*

*Och den lilla vita duvan hon mötte
duvor hon mötte duvor från samma
land*

*Allihop tillsammans flög dom på väg
mot sitt eget hemlands strand"*

Vi är nog många som lyssnat på melodin med Mats Rådberg och möjligen är det bland annat därför duvor har en speciell plats i våra hjärtan, som en symbol om fred och frihet, och då kanske särskilt de ljusa.

Så när telefonen ringde och en av mina vänner på knackig svenska upprört frågar om hjälp med en duva kunde jag inte säga nej. Det hade jag inte gjort med någon annan fågel heller men denna blev så symbolisk i dagens orostider. Jag frågar honom om vad som har hänt och han berättar historien från start.

När familjen sitter på altanen och fikar ser han en stor duva landa på grenen bredvid en mindre och börjar hacka på den. Attacken gör att den mindre mer faller än flyger ner på marken och kan inte lyfta igen. Förvirrad stapplar den omkring på gräset med ena vingen släpande. Tack och lov har min vän ett stort hjärta för djur så han tar upp duvan och ringer mig.

- Kan du komma hit med den? frågar jag.

- Har du en skokartong? Gör lite lufthål i den och sätt duvan däri för transporten.

"Javisst" blir svaret och 15 minuter senare har jag en näpen liten duva i min famn. Just då är jag inte helt säker men tror att det är en turkduva fast den saknar det svarta bandet i nacken.

Turkduvan i sig är inte ovanlig som art men på södra delen av höglandet är den det men här i Åseda finns en liten flock. Jag tittade på liten, sträckte på och kände igenom vingarna men allt var helt. Såg däremot att vänster sida av ansiktet, över ögat, var svullet men i övrigt var den fin.

Eftersom jag haft en del kontakt med Katastrofhjälp Fåglar och Vilt tidigare och mer precis Urban Rundström/Vilthjälpen Oskarshamn vände jag mig dit. Det går alltid bra att sända SMS och fråga saker om du funnit ett övergivet eller skadat djur. Sagt och gjort, med några bilder och förklarande text svarade Urban att det är en ung turkduva. Förmodligen hjärnskakning, låt den sitta mörkt, lugnt och svalt så får vi se hur den mår i morgon.

Som privatperson får jag förvara duvan i 48 timmar, det är därför Urban svarar som han gör. Oftast är det bättre att djuret, om det inte är akut, får en natts återhämtning i lugn och ro än ännu mera stress i form av transport. Men efter de två dyggen skall det lämnas vidare till viltrehabiliterare, veterinär eller polis.

En gammal t-shirt rullades ihop till ett U och hål gjordes i en gammal flyttkartong. Duvan greppade inte med klorna ordentligt på vänster fot och kunde inte hålla balansen så jag satte den i t-shirten, stängde lådan och lämnade den i lugn och ro. Ytterligare kontakt med Urban om eventuell vätska och jag fick till svar att bland lite vatten och honung, det brukar ge en bra energikick. Sagt och gjort, men hur får man i en duva det?

Innan det var dags för natten tittade jag till Pip som den nu kallades. Den satt fortfarande i t-shirten men hängde med huvudet bakåt på ett otrevligt

vis. Det såg alls inte bra ut. Så jag hjälpte upp huvudet försiktigt och Pip vaknade till ur sin dvala och tittade på mig med stora ögon, rättade till sig lite och somnade om. Nästa morgon hade jag hittat en pipett och den fick hjälpa mig att få i Pip vätska. Med en handduk runt fågeln och ett varsamt men fast grepp i ett par stora händer kunde jag lockade upp näbben lite försiktigt. Efter några omgångar vätska blev Pip allt piggare men kunde inte stå eller gå utan att välta. Ytterligare kontakt med Urban och en av viltrehabiliterarna på Öland. Ingen av dem kunde ta emot Pip! Nu var goda råd dyra, jag kunde ju inte bara avliva Pip! Men vad gör man med en lite fågel när det inte finns någon ledig plats hos rehabiliterare? Jag valde att bryta mot lagen. Med stöd av mitt hjärta för djur, tidigare kunskaper och rehabiliterarnas råd och information så valde jag att fortsätta.

Dagarna som följde kördes skalade solrosfrön, vatten och honung i mixer till en slät välling. Pipetten fick en liten slang och några gånger varje dag tvångsmatades Pip med några milliliter av denna välling. Pips system fungerade, avföringen började se normal ut och få en bra konsistens. Pip blev allt piggare och fick en bur hopsatt med lådan. Alltihop placerades i skuggan av ett träd ute på dagen för jag ville se hur Pip reagerade på fåglarna omkring. Allt gick åt rätt håll men balansen var fortfarande inte bra. Det märktes när det var dags att

putsa fjädrar eller förflytta sig för då välte Pip.

Ett litet mattråg byggdes och en liten vattenskål ställdes in i buren. Pip åt fortfarande inte själv. Jag började fundera om duvan kanske var så ung att den inte visste hur den skulle hitta mat? Så jag tog en pinne och började picka i tråget med mat. Och plötsligt en dag var det som dimman i Pips hjärna skingrats. Pip tittade på maten, pinnen och maten igen och började picka själv. Jag gjorde samma sak i vattenskålen och efter en liten stund drack Pip. Vilken lättnad!

Så var det detta med att flyga. Hur vet jag om Pip kan flyga och sitta på en gren? Pip behöver en voljär för vingträning, sagt och gjort, vi byggde en. Den fick grenar och löv och gjordes så trevlig en voljär nu kan bli. Pip fick flytta in men visade viss tveksamhet. Men efter en liten stund gick Pip ut ur sin låda, promenerade ner för den lilla rampen till marken och började se sig om. Det tog inte så lång stund innan Pip tog sig upp på

en av de lägre pinnarna. Inte så stadig och välbalanserat som önskat men ändå, vingarna bar.

Från köksfönstret kunde jag bevaka Pip och se hur det gick i voljären. För problemet som uppstår när vi människor tar hand om vilda djur, kanske främst unga, är att de präglas på oss. En ung duva utan sin flock vänjer sig fort vid mig, den får mat och trygghet. Så det är viktigt att den hålls så fri som möjligt och utan allt för mycket hantering. Det var faktiskt väldigt svårt för Pip verkade inte alls tycka det var otrevligt när jag var i närheten. Lite visslande och pratande och Pip la huvudet på sned som att försöka förstå vad jag pratade om.

Det började bli dags att tänka på att få Pip tillbaka i frihet. Men var skulle släppet ske? Det bästa är att släppa fågeln i närheten där man fann den. Denna duva var ju ung och behövde

komma till sin flock av vuxna för att kunna flytta sydvart med dem när det var dags. Och tiden rann iväg. I min väns trädgård finns stora fläderbuskar och rönnbärssträd. Det visade sig att de andra turkduvorna var där flera timmar varje dag och åt. Jag plockade med ett antal rejäla klasar av mogna fläderbär hem. Hängde dem i voljären vid sittställena och pickade på dem med pinnen och döm om min förvåning när Pip blev intresserad och smakade.

Så fortsatte det i ett par dagar med mig betraktande från fönstret. Pip flög, gick på marken, satt på pinnarna, putsade sig, drack vatten och åt. Det var dags att släppa Pip fri.

En solig dag drygt två veckor senare åkte jag med Pip in till Åseda. Så fort jag öppnade händerna flög Pip iväg i en vid cirkel över oss och landade lite otympligt i en av de mindre fläderträden. Där satt Pip en stund och betraktade sin omgivning och oss. Jag stannade kvar på platsen, satt stilla och avvaktade. Efter en stund flög Pip över till de stora fläderbuskarna och efter ytterligare några minuter kom de vuxna turkduvorna. De åt en stund och flög sedan iväg till en björk ute på en äng. Till min stora lycka lyfte Pip och flög efter. Det tog 30 minuter att återförenas med sin flock. Jag har fått meddelanden om att Pip är sedd med sin flock ett antal gånger efter släppet.

Så här i efterskott tänker jag att det är rätt tokigt att ta sig an en liten skadad

fågel. Men samtidigt, varför inte? Ett liv är ett liv och vem är jag att avsluta det utan att ens försöka rädda det? I mitt hjärta vet jag att jag gjorde rätt, någonstans flyger en ung turkduva omkring tack vare att jag vågade ta ett sådant beslut. Våra svenska djurrättslagar är till för att följas, men ibland mina vänner, tänker jag det är bra att vi tar egna initiativ. Glöm bara inte att det är ett stort ansvar och det är inte alltid man lyckas.

Självklart ska Katastrofhjälp Fåglar och Vilt kontaktas först och på www.kfv-riks.se finns all information som behövs.

Det är lätt att söka efter viltrehabiliterare på hemsidan och få mer information.

Kalmar län har idag fyra viltrehabiliterare med tillstånd, Skåne har många men tyvärr har varken Kronoberg eller Jönköpings län någon med tillstånd.

Text och Foto: Barbro Loborg

Här nedan följer en kortversion av de aktiviteter/exkursioner som vi planerar under 2023. Lite mer utförligt presenteras aktiviteterna i nästa nummer men redan nu kan du notera dessa datum i din kalender.

Välkomna till fågelklubbens årsmöte

När: 26 februari 2023

Plats: PRO-lokalen i Lenhovda

Tid: 16.00

Lördag 15 april 2023 kl. 06-09

Orrspel på Horshaga fly. Vi fortsätter vår årliga bevakning och gör ett besök på Horshaga fly under det mest intensiva orrspelet. Eftersom årets exkursion ligger lite senare än tidigare år hoppas vi också på bl a ljungpipare och skogssnäppa.

Lördag 6 maj till söndag 7 maj 2023

Fågelskådningens dygn vid Södresjö enligt samma koncept som föregående år.

Vi planerar att avsluta vårens/sommarens aktiviteter med ett besök i Fröseketrakterna.

Tidpunkt ännu ej bestämd, men troligen slutet maj / början juni.

Detta blir en lite blandad kompott av fåglar, insekter, fjärilar och blommor

Uppvidinge Fågelklubb

Sjösåsvägen 16, 363 41 BRAÅS

STYRELSE:

Ordförande: Göran Carlsson

Ringvägen 14, 364 43 ALSTERMO

E-post: goran.elisabeth@telia.com

Tfn 0481-615 33

Mob 070-2321235

Vice ordförande: Love Eriksen

Bihult 1, 364 91 LENHOVDA

E-post: love.eriksen@gmail.com

Mob 073-1825031

Sekreterare: Rolf Lilja

Sjösåsvägen 16, 363 41 BRAÅS

E-post: rolf.lilja.braas@telia.com

Tfn 0474-307 16

Mob 0733-107595

Vice sekreterare: Torbjörn Gustafsson

Holmahult Gården, 364 91 LENHOVDA

E-post: tg@glocalnet.net

Tfn 0474-240 45

Mob 010-471615

Kassör: Jonny Svensson

Nålgatan 3, 364 31 ÅSEDA

E-post: jonny.svensson@netatonce.net

Tfn 0474-715 25

Mob 076-1063668

Ledamot: Staffan Jonasson

Voltgatan 2D, 380 42 MÅLERÅS

E-post: staffanirene@telia.com

Tfn 0481-312 36

Mob 070-6031236

Ledamot: Roger Jönsson

Norregårdsvägen 11C, 352 44 VÄXJÖ

E-post: upupa_epost@hotmail.com

Tfn 0470-71 15 26

Mob 070-6837449

REVISOR

Matz Gustafsson, Rynnings väg 38, 363 42 BRAÅS

Ulf Arfvidsson, Lejens väg 24, 363 42 BRAÅS

MEDLEMSAVGIFT 2023

Över 20 år 60:- Under 20 år 10:-

Familjemedlemmar 10:-

Vårt bankgironr är 5649-6755

Innehållsförteckning:

Död & levande.

sid 1

Kungsörn 2022

sid 3

Historien om en duva

sid 7

Exkursioner/aktiviteter under 2023

sid 11

Kontakt- och adressuppgifter till styrelsen

sid 12